

ALAPVETÉS

AZ ÁRPÁDFÖLDI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

„Más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

A szeretet

A szeretet nem mindig nagy kövekből
Rakja dómok pilléreit:
Jelentéktelen kicsinyekből
Alkotja legszebb mesterműveit.

(németből ford: Túrmezei Erzsébet)

Ajándékok, amelyek nem kerülnek pénzbe

Egy jó szót szólni, egy beteget felvidítani,
valakinek kezet nyújtani, megdicsérni az ételt,
valakinek közeli születésnapjáról megemlékezni,
óvatosan csukni az ajtót, minden apróságnak örülni,
mindenért hálás lenni, valakinek jó tanácsot adni,
egy levélírással örömet szerezni,
tűszúrásokat elfelejteni,
jogos panaszt ismételten nem felhánytorgatni,
más hibáját nem feltétlenül szóvá tenni,
nem neheztelni, ha háttérbe szorulunk,
levert hangulatot nem komolyan venni,
nem megsértődni egy félresikerült szó miatt,
megtalálni az elismerő szót a jóra,
az együttérzés szavát a megalázott felé,
egy tréfás szót szólni a gyermekeknek,
meleg kézfogással vigasztalni a megszorodottakat,
becsületesen beismerni az elkövetett hibát,
örülni a holnapi napnak, nehezebb dolgokra aludni
egyet,
mindenre kellő időt és gondot fordítani
és mindenben krisztusi szeretettel lenni...
...ajándékok, amelyek nem kerülnek pénzbe!

Mire van szükségünk?

*Íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj feleségül venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, te pedig majd **Jézusnak nevezed, mert ő fogja megszabadítani népét bűneiből.** Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és **Immánuélnak nevezik majd**” – **ami azt jelenti: Velünk az Isten.** (Máté 1,20-23)*

Mire van szükségünk? Mire vágyunk? Milyen ajándékot szeretnénk kapni? Sokféle felelet érkezhet ezekre a kérdésekre aktuális élethelyzetünkben, körülményeinkből fakadóan. Vannak azonban olyan válaszok, amelyek mindannyiunk lelkében ott vannak kimondva-kimondatlanul. Karácsony nagy evangéliuma, hogy Isten az embert két olyan alapvető tapasztalattal akarja megajándékozni, amelyre mindenki vágyik: az egyik a szabadság, szabadítás átélése, a másik pedig a biztonság, bizonyosság érzése. Mindkét ajándékában Jézus Krisztus által részesít bennünket. Ezért kapja a Betlehemben megszülető gyermek a Jézus nevet, ami azt jelenti, hogy „*Isten a Szabadítás*”, és az Immánu-

el nevet, amelyben az Ószövetségi ígéret teljeseodik be: „*velünk az Isten*”.

Már az Ószövetség idején, a választott nép számára is azok jelentették a legnagyobb, legmélyebb tapasztalatokat, istenélményeket, amikor átérték az Ő csodálatos szabadításait és hatalmas megjelenéseit. Magukkal vitték, és nemzedékről nemzedékre továbbadták az egyiptomi és a babiloni fogságból való megmenekülésük csodáját. És ugyanígy jelentettek számukra felbecsülhetetlen értékeket az Úr jelenlétének a látható jelei: ahogyan vezette őket tűzszolppal, később a szövetség ládája, aztán a felépült templom.

De Isten mindenkori népe számára is ezek a legnagyobb ajándékok. Nem szabadításra és az élő Isten szerető jelenlétére van szükségünk mindnyájunknak? Még akkor is, ha nem ezek jutnak eszünkbe elsőként, vagy másként gondolunk rájuk, mint ahogy az Ige beszél ezekről a kincsekről.

Merthogy szabadságra vágyunk. Függetlenségre, arra, hogy ne legyünk kiszolgáltatva senkinek és semminek. Vagy egyszerűen egy kis megállásra, kiszállásra a mókuskerékből, kikapcsolódásra. Már néhány nap is sokat számít, hát még

ha több is jut. Így adatott ebben az évben nekem a szombatfélév, amiért nagyon hálás vagyok, aminek során Isten kegyelméből lehetőségem volt pihenni, feltöltődni.

Azonban alapvetően nem is rövidebb-hosszabb szabadságra, hanem szabadításra van szükségünk. Isten Fiát azért nevezték el Jézusnak, mert Ő szabadít meg a bűneinkből. És amikor ezt hallja az ember, önkéntelenül is védekezni kezd: milyen bűnből? Mit nem csinálok jól? Mások sokkal rosszabbak nálam! Én legalább itt vagyok a templomban – legalábbis amikor jut rá időm... És magyarázkodunk, kifogásokat keresünk, vagy azzal érvelünk, hogy egyikünk se tökéletes. Pedig olyan jó lenne észrevenni, hogy Isten nem felelősségre akar vonni, hanem segíteni szeretne. Hogy tényleg szabadon élhessünk. Mert minden ember szabad akar lenni, de valójában egy dologban van szükségünk szabadu-

lásra: az istenellenességünkől, az istentelenségből, az istentávolságunkból kell megszabadulnunk. A Szentírás szerint ugyanis ez a bűn: amikor nem az Ő közelében zajlik az életem, amikor elszakadtam, eltávolodtam Tőle. Ebből az állapotból viszont senki sem tud saját erejéből kikeveredni. Csak a Szabadító által. A szabadítás módja pedig a bűnbocsánat. Ha pedig ezt tudjuk, akkor megszülethet bennünk az igaz bűnbánat, és abban a pillanatban miénk Isten egyik legnagyobb ajándéka. Szabadságra vágyunk? Jézus a Szabadító.

De biztonságra is vágyunk. Mit meg nem teszünk azért, hogy biztonságban tudjuk magunkat és szeretteinket! Sokféle módon védekezünk a betegségek, nehézségek, ránk leselkedő veszélyek ellen, ennek ellenére sokszor tapasztaljuk, hogy nem sikerül teljesen bebiztosítani az életünket. És talán már egyre inkább sejtjük,

*„Jó csendben várni az
Úr szabadítására.”*

Jer. Sir. 3,26

**„Tekintetem a hegyekre emelem:
Honnan jön segítségem?
Segítségem az Úrtól jön,
aki az eget és a földet alkotta.”**

Zsoltárok 121,1-2

hogyan valódi biztonságot csak Isten közelében találunk.

Jézusban Isten különös hangsúllyal üzeni, hogy Ő közel van az emberhez. Illetve hogy nincs olyan élethelyzet, amiben Ő ne lehetne jelen. Ott is ott van, ahol nem gondolánk; Jézus születése, földi élete, szolgálata és halála is erről beszél. Még egy szegényes istálló, egy városon kívüli vesztőhely, és még a szenvedés és a halál sem az istennélküliség helye, mert Isten Fia ilyen körülmények között érkezett erre a világra, a kereszten értünk szenvedett, és megízlelte a halált, hogy ebben se Nélküle legyen részünk.

Velünk az Isten: ennek az ígéretnek több jelentése is van. Egyrészt jelenti, hogy a Mindenható Isten nem vet meg minket. Annyira nem, hogy Fiában magára vette emberi sorsunkat. És a tiszta, a szent, a bűntelen beállt a bűnösök közé, megérintette a leprásokat, és

gonosztevőkkel együtt szenvedett a Golgotán. És bár mi is elmondhatjuk a kapernaumi századossal együtt: nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, mégis számíthatunk Rá. Mert meglátogat, belép az otthonunkba, életünkbe. Nem vet meg, hanem biztat: „aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.”

Másrészt olyan értelemben is velünk az Isten, hogy nem hagy el bennünket. Ha elvesznék, mint a példázatbeli bárány, Ő utánam jön. Ha mások elhagynak, vagy én vesztétek el valakit a szereteteim közül, akkor mindig kapok valamilyen jelzést, hogy Ő nem hagyott el. Ha pedig nekem kell itt hagynom mindent és mindenkit, akkor derül ki igazán, hogy Ő valóban velem van, mégpedig mindörökké.

Biztonságra vágyunk? Jézus Krisztusban Immánuel, azaz: velünk az Isten. Nem csak karácsonykor...

Nyikos András

Gyülekezeti életünk hírei, eseményei

Visszatekintés és előretervezés

2025. év

Pünkösd óta történt, - és még ebben az évben lezajlott vagy előtünk álló események:

Június 25-29. között megtartottuk hagyományos **hittantáborunkat** a 4-14 éves korosztály számára. Három csoportban dolgozták fel a „Vízjelek” főcímhez kapcsolódó bibliai történeteket. Sok-sok játék, éneklés, új barátok megismerése, kézműves foglalkozások, - és persze süteményezés, palacsintázás, dinnyevés és hasonló élmények gazdagították az együtt-töltött napokat.

Július 27-én *búcsúztattuk* el Nagy Dávid beosztott lelkipásztort, és augusztus 3-án *köszönhetjük* a „szombat félévéről” visszatért gyülekezeti lelkipásztorunkat

Augusztus 19-24. között gyülekezetünk egy része **Sarudon**

töltötte a családi csendesnapokat, ahol a bibliai gazdag ifjú története alapján beszélgettünk nyugtalanító hiányainkról, teljes önátadásról és a kapcsolódó kérdésekről. Esténként Ittcés János evangélikus lelkipásztor evangelizációs sorozatát hallgattuk felvételtől.

Szeptember 11-én a *Tanévnyitó* istentiszteletünket az *ifi-csoport szolgálatával* tartottuk meg.

Október 11-én presbiteri napot tartottunk lelki-közösségünk erősítésére és gyülekezetünk gyakorlati ügyeinek megbeszélésére.

November 14-16. között **Nagybörzsönyben** voltunk. Gyülekezetünk 5-78 év közötti korosztálya együtt volt, de különösen a 12 fős ifjúság csatlakozásának örülhettünk, mert felejtetetlen zenei szolgálatot végeztek együttléteink alkalmával. Bár főtémánk

Nagybörzsönyi őszi csendes-hétvége

a „csend” volt, ezt bibliai igék és történetek (Jer. Sir. 3,26, „tékozló fiú” története), valamint közös ill. kiscsoportos imádságok keretében éltük meg.

November 23-án a Lónyay Gimnázium tanulóit fogadtuk (ld. erről szóló írást).

November 29-én bevezető éneklés és áhitat után *adventi koszorúkat készítettek* a gyülekezeti és a Bekecs utcai iskola hittanos gyermekei és szülei (a fényképek tanúsága szerint „kinőttük” a gyülekezeti termünket, szinte a templomunkat is).

December 7-i istentiszteletünk a már hagyományos „*zenés istentisztelet*”: ünnepre-hangoló több, közösen játszott zeneszámokkal.

December 14. Öt fiatal tett *konfirmációi* fogadalmat.

Évvégi ünnepi programjainkat szószéki hirdetésből és plakátokról követhetjük.

2026. év

„A 2026-os esztendő több szempontból is **évforduló** a gyülekezet életében. Egyrészt **90 évvel ezelőtt szentelték fel az árpád-földi református templomot**, másrészt **10 évvel ezelőtt, 2016-ban lett a gyülekezet anyaegyházközséggé.**

Ezeknek a kerek évfordulónak jegyében **2026-ot a Hálaadás évének hirdetjük meg** a gyülekezet közösségében. A megszokott alkalmakon túl szeretnénk egy **hálaadó istentiszteletet** tartani, ahol meghívott vendégek jelenlé-

október 11-i presbiteri egésznapos tervezgetés, megbeszélés a fehér asztalnál is folytatódott ebéd közben

tével visszatekintünk az elmúlt időszakra. Erre az istentiszteletre várjuk majd az anyagyülekezet, a Mátyásfüldi Református Egyház-község lelkipásztorait, képviselőit, az Egyházkerület és az Egyházme-gye vezetését, a helyi, XVI. kerületi Önkormányzat képviselőit, illetve az elmúlt évek építési-felújítási munkáinak résztvevőit.

Ezen túl **egy-egy kiemelt ese-ményre** meghívjuk azokat, akik az **elmúlt 10 év során** valamely ka-zuália (keresztelés, konfirmáció, esküvő, temetés) **kapcsolatba ke-rültek a gyülekezetünkkel.**

Így a következő kiemelt alkal-makra készülünk:

Házaspárok:

febr. 8. a Házasság hetéhez kap-szolódó Házaskör extra vendég há-zaspár meghívásával

febr. 15. a vasárnapi istentisz-telet keretében a házaspárok meg-áldása

Konfirmáltak:

máj. 17. konfirmáció

máj. 24. Pünkösöd, első úrvacso-ravétel – erre hívjuk a korábban konfirmáltakat

Hálaadó istentisztelet:

máj. 31. vasárnap délután (eset-leg június 7.) A templom felszente-lésének 90., a gyülekezet önállóvá válásának 10. évfordulója

meghívottak: mátyásfüldiek, esperes, püspök, egyházmegyei lelkészek, kerületi más feleke-zetek képviselői, polgármester, a torony tervezője, kivitelezője

Megkereszteltek:

jún. 14. vasárnap, tanévzáró családi nap a korábban megkeresz-teltek családjának meghívásával

Gyászolók:

nov. 22. Örökélet vasárnapja - vigasztaló istentisztelet"

Fenti idézet a gyülekezetünk jövő évre vonatkozó Missziói tervének bevezető részlete. A **Hálaadás** évének meghirdetése szinte „váratlanul” társul a Református

Egyházunk által 2026-os évre meghirdetett **Imádság** évéhez. Imádságban hálát adni,- és hálaadással kérni Istenünket, hogy tarveink az Ő elgondolása és akarata szerint valósuljanak meg.

Reményiné Gyöngyi

advent 2. vasárnapján zenés istentisztelettel készülhettünk karácsonyra

Ajándék

Az egyházi év utolsó vasárnapja (11.23.) különösen is emlékeztetné vál, egy kedves ajándék volt gyülekezetünk számára, hiszen egy egész gimnáziumi osztályt láthattunk vendégül, akik a budapesti Lónyay Utcai Református Gimnáziumból érkeztek hozzánk.

A gimnázium szép hagyománya, hogy az év folyamán az osztályok meglátogatnak egy-egy gyülekezetet, hogy így is találkozzanak

Isten népével egy gyülekezetben, lássák a közösséget, együtt legyenek az istentiszteleten és azt követő szeretetvendégségben.

Az osztály osztályfőnöke Csirmaz Barbara, gyülekeztünk tagja, akinek ezúton is köszönjük, hogy elhozta hozzánk az osztályát, hogy együtt hallgathattuk Isten ígését, és köszönjük azt a jelképes ajándékot is, azt a verset, amit az osztálytól kaptunk:

Márai Sándor: Ajándék

És mégis, ma is, így is,
örökké mennyit ad az élet!
Csendesen adja, két kézzel,
a reggelt és a délutánt,
az alkonyt és a csillagokat,
a fák fülledt illatát,
a folyó zöld hullámát,
egy emberi szempár visszfényét,
a magányt és a lármát!
Mennyit ad, milyen gazdag vagyok,
minden napszakban,
minden pillanatban!
Ajándék ez,
csodálatos ajándék.
A földig hajolok,
úgy köszönöm meg.

A Lónyay Utcai Református Gimnáziumról az igazgatóhelyettes asszony tartott rövid ismertetőt:

Cím: 1092 Budapest, Kinizsi u. 1-7. A gimnáziumnak van nyolc és négy évfolyamos képzése is.

A 8 évfolyamos képzésben van általános és angol nyelvi képzés, ill. emelt óraszámú matematikai képzés.

A 4 évfolyamos képzések közül az alábbi tagozatok közül lehet választani: angol nyelvi képzés, emelt óraszámú matematika képzés, holland nyelvi képzés, emelt humán képzés és ECO tagozat – környezettudatosság, teremtésvédelem, ökológia, ökonómia.

További, részletes információk: www.lonyayrefi.hu

Váradi Ildi

Isten ajándéka

Jézus így válaszolt: „*Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom!, te kértél volna tőle...*” (Jn 4,10)

A samáriai asszony nagyon magabiztosan kezd tárgyalni Jézussal. Hozzáértően beszél a vízmerítés technikájáról, különböző vallási kérdésekről, úgy tűnik, tájékozott, mint aki kapott vallásos nevelést. Jézus nem bántja meg őt, de szelíd határozottsággal mégis érezteti vele: nem erről van szó. Ő pontosan tudja, hogy e mögött az álarc mögött egy boldogtalan ember áll.

Ezért mondja neki: *ha ismernéd Isten ajándékát...* Akkor nem ment volna tönkre minden házasságod, nem lennél emberkerülő, aki a déli hőségben jön vízért, nem bújnál vallásos elméleti kérdések mögé a megoldatlanságaidal.

Nem kísért-e minket is: magabiztos okoskodás mögé bújni életünk gubancaival? Ha ismernéd Isten ajándékát, Jézust, és azt a gazdagságot, amit ő a benne hívőknek ad, akkor nem ilyen légkör lenne otthon, nem lenne annyi rendezetlen kapcsolatot, nem lenne

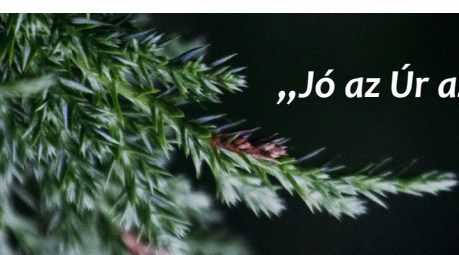
ennyi feszültség benned, ilyen félelem és büszkeség a szívedben. Ha ismernéd Isten ajándékát, és hogy ki Jézus, akkor ő lenne a legfontosabb számodra, öröm lenne a vele töltött idő, és nem halogatott kötelesség, akkor keresnéd a csendet, jobban ismernéd magadat, s régen átadtad volna már életed trónját neki.

És akkor te kérnéd őt, hogy adja neked azt az életet, amelyet csak tőle lehet kapni, amely egyedül érdemli meg az élet elnevezést, aki tulajdonképpen ő maga.

A beszélgetésük végére megtudta ez az asszony, hogy ki Jézus, hogy mi az Isten ajándéka, és mindenről megfelelkezve boldog örömmel futott be a faluba, és hirdette az embereknek, kivel találkozott. Egy magányos, boldogtalan, kudarcos ember élete meggyógyult, és az evangélium boldog hírvivője lett. Olyan ajándékot kapott, amelyet azonnal megosztott másokkal is.

Én vajon ismerem az Isten ajándékát, és hogy ki valóban Jézus?

Ismeretlen szerző

**„Jó az Úr azokhoz, akik benne reménykednek,
akik hozzá folyamodnak.”**

Jer. Sir. 3, 25

„Advent Eurocity vonat érkezik Budapest-Keleti pályaudvar felől a harmadik vágányra...”

Ilyen jelek figyelmeztetnek a tényre: karácsony megint közeledik, bő háromhetes felkészülési idővel. A várakozás (sic!) idejével. Persze, hogy mire várakozunk, minek az eljötté közeledik, már közel sem ennyire köztudott. Hadd hozzak egy szembetűnő hasonlóságot: a zsidóság is gyakran emlegette, emlegeti kiválasztott nép voltát hivatkozási alapként; de hogy a kiválasztottság pontosan miről is szól, mennyiben kiválasztottak, arról már sokkal erőtelenebbül vallott a mindenkori zsidó nép.

Ettől még az Advent Eurocity vonat érkezik. Az advent is érkezik, és ha úgy vesszük, ilyen kedves jelek figyelmeztetnek erre minket. Külön vonat indul az időszak alatt Bécsbe adventi vásár jeligré. Hangolódás felsőfokon: kétórás vonatút, fahéjas tea, forralt bor a helyszínen, Magyarországon nem

elérhető ajándékok, majd egy esti visszaút.

Szeretnék azonban szólni a másik oldalról is. Volt még középiskolában egy barátom, aki frissen megtérként nagyon komolyan vette a missziót. Nem sokan voltunk Krisztus szolgái abban a gimnáziumban. Akkor még én sem. Abból a körből egyikünk elcsodálkozott, miért szervez az iskola külön-buszt a bécsi vásárba. Gondolnánk, a karácsony legalább a Refinek nem a vásárról szól. Barátom ekkor megjegyezte: „Ezek a fiatalok bűnben élnek.”

Elég nagy a kontraszt. Pedig Istenre hangolódni határozottan jó és szükséges. *Hol a hiba a történetben?*

Pál apostol idejében sokan vettek részt Korinthosz városában bálványimádó szertartásokon, amelyen húst is áldoztak. Ami pe-

„Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja”

Zsoltárok 145,18

„Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”

Róma 12,2

dig ezekről megmaradt hús, a piacon árusították, romlékonysága miatt olcsóbban. Vajon meg lehet-e ezt enni Krisztus követőjeként?

Pál azt mondja, hogy igen. Hiszen tudjuk, hogy nincs más isten az egy Istenen kívül. Persze ha a húst bálványáldozati húsként eszem, akkor beszennyeződöm ettől, és bűnt követek el.¹ De ha nem, nincs jelentősége, mert az étel nem visz minket Istenhez közelebb; se hátrányunk, se előnyünk nem származik belőle. (Lásd: Korinthusiakhoz írt első levél, 8. fejezet.)

Szóval szabad adventi vásárra menni. Ha tudjuk, hogy nincs más úr, csak a Mindenható Isten, aki az

ő kiválasztott gyülekezetét majd egybegyűjti, és üdvösséget ajándékoz nekünk, akik hisszük Jézus egyedüli megváltását a bűneinkből. Ha a hangulatért megyünk a vásárra, azzal pedig romlást veszünk magunkra. Az adventi vásár nem visz Istenhez közelebb, ugyanakkor hátrányunk sem származik belőle. Ha nem esünk el.

Elvégre nem a mézeskalács, a tea, és az adventi koszorú elkészítése a feladatunk. Hanem az eljövendő Krisztus útjának elkészítése: a völgyből domb legyen, hegycsúcs a mélybe szálljon.

Az Úr közel! *Jövel*, Uram Jézus.

¹ Érdekes, hogy az apostol úgy folytatja, hogy ha valaki megbotránkozik azon, hogy keresztyén testvére húst eszik, akkor ő inkább nem eszik húst élete végéig, semhogy megbotránkoztassa gyengébb testvérét. Továbbfűzve a gondolatmenetet: ha tudjuk, hogy mások rossz indíttatásból mennének adventi vásárra, ne hívjuk őket, hogy ne essenek az adventi túlfogyasztás, az ünnep céltévesztésének bűnébe.

Legyen meg a Te akaratod

Az idei év édesanyámra való emlékezésben telt. Idén értem utol és hagytam el. Megrendítő a tudat. Harminc évvel ezelőtt a veszteség nehezen volt elfogadható. A lassú elmúlást talán könnyebb tudomásul venni, mint a hirtelen csapást. Sokkoló és hihetetlen, tiltakozik ellene az értelem. Három hét alatt vesztettem el, a szemem láttára vált gyenge, törékeny öreggé.

Az utolsó 3-4 napban, amit már kórházban töltött, azért imádkoztam, hogy legyen vége, ne szenvedjen. Arra kértem sírva az Urat, mélységes haraggal a szívemben a várható veszteség miatt, hogy ha nem tud csodát tenni, akkor ne kínozza tovább. Tudom visszatetsző azért imádkozni, hogy véget érjen egy élet, de a fegyelmezetten viselt szenvedést látva, tudván, tudva, hogy nincs visszaút, nincs megoldás, csak az Úr kegyelmére

számíthattam.

Az orvos még hónapokat esetleg egy évet is jósolt neki, de ismertem annyira határozott elképzelések szerint élő édesanyámat, hogy lelkileg nehezen viselné el a magatehetetlenséget.

Hiszem, hogy imám meghallgatásra talált, az Úr segített, a teremtő Isten szabadította meg a további szenvedéstől. A hozzáértő szakemberek nem értették a hirtelen véget, de én tudtam, hogy ennek így kellett történnie hitem szerint. Megnyugodtam, de furcsa mód, haragom nem csillapodott.

A következő időszakban hálátlanul elfordultam Istentől. Egy év telt el, mire kibékültem a veszteséggel. Nehezen megfogant legkisebb gyermekemet várva, újra Istenre bíztam az életem.

Veres Ildikó

**„Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség,
és éjszakává lesz körülöttem a világosság:
a sötétség nem lenne elég sötét neked,
az éjszaka világos lenne, mint a nappal,
a sötétség pedig olyan, mint a világosság.”**

Zsoltárok 139,11-12

**Áldott, békés karácsonyt és boldog új évet
kívánunk minden kedves Testvérnek!**

„Szeresd az Urat, a te Istenedet... teljes erődből!”
(Márk 12:30)

Mit jelent **teljes erődből szeretni Istent**? Egy lelkész így definiálta: „Azt jelenti, hogy rengeteg energiát fordítasz Isten országának ügyébe. Vért, verejtéket és könnyeket jelent. Szolgálatot és áldozatot jelent. Ez bizony a kemény munkát jelenti. Az energia a szeretet talán legkevésbé értékelt dimenziója, mivel a legkevésbé szentimentális mind közül. Pedig abból, hogy mibe fektetjük az energiánkat, kiderülnek a valódi prioritásaink.” Kiderül belőle, hogy mennyire szeretünk valakit – jelen esetben Istent.

A lelkész így folytatja: „A keresztyénség nem úgy lett kitálva, hogy főnév legyen. Amikor főnévvé degradáljuk, elveszíti a vonzerejét. A keresztyénség mindig is ige volt, cselekvést jelentett. Engedelmeskednünk kell a Szentlélek késztetéseinek. Meg kell ragadnunk az alkalmat a szolgálatra. (...) Hiszen Isten nem azt fogja majd mondani mindenkinek végén, hogy »jól mondtad, jó és hű szolgám«..., [hanem hogy] »jól tetted, jó és hű

szolgám«. Semmi sem boldogítóbb, mint keményen dolgozni Isten országáért. Ha nem állítjuk minden erőnket Isten céljainak szolgálatába, az a legjobb esetben unalmas lesz, a legrosszabb esetben pedig képmutatás.

Sok keresztyén rettentően unatkozik. (...) Szörnyen frusztrálja őket a teológia és a valóság közti szakadék. A szakadék áthidalásához és ama szent adrenalinlöket újbóli megtapasztalásához fáradoznunk kell mások szolgálatában. Ez olyan egyszerű dolog is lehet, mint hogy vigyázol egy egyedülálló anyuka gyermekeire, részt veszel a gyülekezet egyik szolgálatában, vagy önkénteskedsz egy helyi idősek otthonában.

Legyen bár szó nagy vagy kis cselekedetről, minden kalória, amelyet Isten országáért égetsz el, kamatos kamattal térül meg az örökkévalóságban. Ráadásul tiszta örömmel tölti meg a lelkedben lévő ürességet.”

MAI IGE kiadványból

„Az evangélium átjárta városért”

Konferencia beszámoló

November 10-én a budapesti Ráday Házban rendezték meg a **második Nagy-Budapesti Missziói Konferenciát**, amely a városi misszió kihívásait és lehetőségeit vizsgálta. A cél: hogyan érheti el az evangélium a város lakóit, hogyan elevenedhetnek meg a gyülekezetek, és hogyan születhetnek új közösségek.

Igei felvezetés

Lovas András (Máté 9,35–10,1) alapján három kulcspontot emelt ki:

- 1. Az Atya irgalmas szíve bennünk** – A misszió nem az egyház fennmaradásáról szól, hanem arról, hogy részesedjünk Isten könyörületében.
- 2. Holisztikus szolgálat** – Az evangélium hirdetése és a gyógyítás együtt kell, hogy megjelenjen. Szavak és tettek egysége nélkül nincs valódi misszió.

- 3. Imádság és munkások küldése** – „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.” A misszióhoz elengedhetetlen az imádság és a készséges szolgálók felkészítése.

Főbb előadások és előadók

- Szociológiai előadás – Duráczy Bálint**
A vallási változások lelki és térségi következményeiről beszélt, kiemelve, hogy a városi környezetben az emberek egyre inkább közösséget és stabilitást keresnek. A misszió társadalmi válasz is a városi izolációra.
- Referátumok**
 - Harmathy András, szentendrei lelkipásztor** a főváros missziói jelentőségét hangsúlyozta, és megosztotta **külföldi tapasztalatait**: egy nyári angliai tanulmá-

**„Szemmel tartod járásomat és pihenésemet,
gondod van minden utamra.”**

Zsoltárok 139,3

*„Ha a hajnal szárnyaira kelnék,
és a tenger túlsó végén laknék,
kezed ott is elérne,
jobbod megragadna engem.”*

Zsoltárok 139,9-10

nyúton látott példákat arra, hogyan lehet rugalmas, kiscsoportos formákkal elérni az embereket. Hangsúlyozta, hogy a nyitott közösségi terek és a személyes kapcsolatok kulcsfontosságúak.

- A másik referátumban, Szász Lajos budafoki lelkipásztor az **egyházi struktúrák megújulásáról** szólt: a hagyományos formák mellett szükség van új, innovatív kezdeményezésekre, amelyek a város peremén élőket is megszólítják. Megdöbbentő volt hallani, hogy a XX. század elején még egy nagy gyülekezetbe tartozott Budapest, és 100 fős presbitériuma volt.
- **Püspöki és egyházmegyei reflexiók**
Balog Zoltán püspök vezérletével a vezetők kiemelték: a misszió nem kampány, hanem életforma. Az egyház feladata, hogy

jelen legyen a városban – nem csak templomokban, hanem hétköznapi terekben is.

Hogyan valósíthatjuk meg Árpádföldön?

- **Imaközösség a városért** – Indítsunk akár heti imakört a XVI. kerület lakóiért és a gyülekezet további megújulásáért.
- **Nyitott alkalmak** – Szervezzünk több közösségi programot (pl. családi nap, tematikus beszélgetés, nyitott bibliaóra), amelyek megszólíthatják a nem hívőket is.
- **Kommunikáció és jelenlét** – Erősítsük az online jelenlétet (Facebook, YouTube), és legyünk láthatóak a városban plakátokkal, meghívókkal.
- **Missziós képzés** – Készítsünk rövid tréninget arról, hogyan lehet hitelesen beszélni a hitünkről a mindennapokban.

Pordán Ákos

Reformáció ünnepe

Szokás szerint idén is összegyűltek kerületünk protestáns gyülekezeiteinek képviselői, hogy október 31-én, a Reformátorok terén megemlékezzenek a reformáció napjáról.

Gyülekezetünk tagjai is képviseltették magukat az ünnepi alkalmon. Vető István, evangélikus lelkész köszöntője után az egybegyűltek a 230. zsoltárral kérték Isten segítségét, hogy a minket körülvevő, egyre növekvő sötétségben Ő jelentse számunkra a követendő világosságot. Ezt követően Czikó Györgyi, beosztott lelképásztor – aki már gyülekezetünkben is többször szolgált – beszélt a 3. zsoltárról, majd Seres Győző baptista lelkész imádsága következett. Kertész Dóra teológushallgató John Wycliffe angol reformátor munkásságát mutatta be, aki már a XIV. században próbálta megújítani az egyházat, emiatt is nevezik „a reformáció hajnalcsillagának”. Az egyházszakadásra ugyan még nem érett meg ekkor az idő, de az egyéni bibliaolvasás iránti igény felkeltése tagadhatatlan érdeme

Wycliffe-nek, aki Husz Jánosra is nagy hatással volt. Az előreformátor, vértanúvá vált, cseh Husz Jánost Szemáncsik Jarosláv baptista lelkész méltatta. Husz egyetemi katedrán és szószéken állva is megkérdőjelezte a fényűző, de romlott egyházi vezetők hatalmát, prédikációit képekkel is alátámasztotta, így széles tömegeket ért el, s elveit a gyakorlatba is átültette. „Mindenekelőtt lelked építésére legyen gondod!”- állapította meg a máig tartó igazságot. A 770. zsoltár éneklését követően Vető István Johannes Bugenhagen, német reformátor munkásságát tárta elénk, aki Luther barátjaként és munkatársaként az új egyháztanok egyik leghíresebb terjesztőjévé vált Európa északi részén, s aki maga is egyházakat, iskolákat alapított. Ezután Czikó Györgyi a magyar Laskai Osvát minorita szerzetes reformációra ható munkáját mutatta be.

Újabb zsoltár eléneklése után Börönte Márta evangélikus lelkész igeolvasása és az Úrtól tanult, közös ima elmondása után a lelkészek áldásával, majd a 150. zsoltár szavaival dícsértük az Urat, s zártuk ezt az ünnepi alkalmat.

Szabóné Vinczler Tímea

Könyvajánló

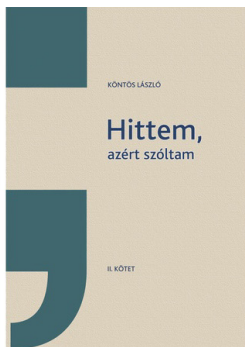
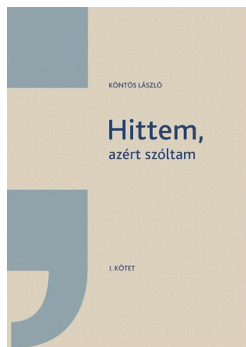
Köntös László 2011-2023 között publikált írásait összefoglaló „Hittem, azért szóltam” című három kötetes kiadványához Steinbach József püspök írt ajánló sorokat, ezekből idézünk részleteket:

„Teológiai tudása, összefüggéseket meglátó, és az egyházért az egyházi belterjeségen is messze túltekintő olvasottsága és látása

páratlan. Írásai a közélet aktuális eseményeit elméleti és teológiai magasságokba emeli, ezért a közéleti és nemes értelemben vett politikai szemlélete messze túlmutat a napi csatározásokon, hiszen ezek a publicisztikák a megváltás krisztusi, egyetemes magasságába emelik az aznapi témát, az arra adott hitvalló reflexiói által. (...)

Köntös László az imént említett teológiai emelkedettség által azonban nem megkerüli a keresztyén hitből következő konkrét válaszokat egy adott, napi helyzetet illetően, hanem határozottan állást foglal, még a legkényesebb helyzetekre is reagálva. Köntös László soha nem tudta elviselni, hogy az egyház hallgat, mindenki hallgat,

miközben a fülünk hallatára és a szemünk láttára kérdőjeleződnek meg a keresztyén hit és kultúra legalapvetőbb kérdései, még az egyházon belül is. (...)

Köntös László egy prófétai bátorsággal megáldott, hitvalló szolga. Hitt, ezért szólt (2Korinthus 4,13). Nem félt, hanem szólt, nem hallgatott (Cselekedetek 18,9), amikor a keresztyénség ügyét, benne a népegyházat, a mai is eleven örökséget és értékeket bántás érte. A Dunántúli Református Egyházkerület pedig erre mindvégig teret adott, így járulva hozzá a hitvallásokhoz. Ezek az írások 2011-2023 között, két nagy saját egyházkerületi felületen jelentek meg, amelyek aztán országosan, az egyházi belterjességet is túllépve, olvasottak és szemlézettek lettek.”

*Steinbach József idézet
(megjelent a parokia.hu honlapon)*

RENDSZERES ALKALMAINK:

Istentisztelet: vasárnap 10:00 óra

Istentisztelet úrvacsoraosztással:

hónap első vasárnapja 10:00 óra

Gyermekistentisztelet: vasárnap 10:00 óra

Bibliaóra: kedd 18:00 óra

Ifjúsági óra: péntek 18:00 óra

(Imaóra, Házaskör, és egyéb alkalmak az istentiszteleteken elhangzó hirdetések szerint)

MINDEN TESTVÉRÜNKET ÉS ÉRDEKLŐDŐT
SZERETETTEL VÁRUNK AZ ALKALMAINKON!

KAPCSOLAT:

Árpádföldi Református Gyülekezet

1162 Budapest, Menyhért utca 42.

Lelkipásztor: Nyikos András

Telefon: 0630/483-4638

Hivatal: kedd 17:00-18:00 óra

illetve megbeszélés szerint

e-mail: budapest-arpadfold@reformatus.hu

Bankszámlaszám: 12010879-01430756-00100005

Adószám: 18519156-1-42

Honlap: www.arpadfoldiref.hu

YouTube csatorna: Református Gyülekezet Árpádföld